

Cesaret kavramı üzerine bir mülâhaza

Hz. Bediüzzaman, sırat-ı müstakimi anlatırken, insanın dosdoğru yola, fitratında yerleştirilmiş olan kuvvelerin vasatı ile gidebileceğinden bahseder.

Bu kuvvelere insanda sınır konulmamıştır. Bunun içindir ki insanlar arasında mertebe farkı bulunur; esfeli safilinden, ahseni takvime kadar gider.

Kuvve-i gadabiyenin tefrit mertebesi; cebanet(korkaklık)tır ki korkulmayacak şeylerden bile korkar. İfrat mertebesi; tehevürdür hiçbir şeyden korkmaz. Vasatı ise; şecaattir ki dünya ve ahiret saadetini sağlayacak olan, dini hukukunu muhafaza için canını feda etmekten asla sakınmaz. Hz. Ömer'ler, Hz. Ali'ler, Fatih'ler, Selahaddin Eyyubi'ler, Hz. Bediüzzaman'lar ve daha niceleri gibi, İslam tarihi örneklerle doludur.

Demek ki fitri olan bu duygu yerinde kullanıldığında sayısız hizmetlere sebep olabiliyor. Şu halde herkesin fitratında derc edilmiş olan bu duyguyu, kullanması gerekiyor.

Hz. Üstad, iki cesur adama -ve tabi bize- verdiği bir derste derki: “bu dairenin verdiği büyük neticelere mukabil, sarsılmaz bir sadakat ve kırılmaz bir metanet ister. Isparta kahramanlarının gösterdikleri harikalar ve cihanpesendane hidemat-ı nuriyenin esası; harika sadakatleri ve fevkalade metanetleridir. Bu metanetin birinci sebebi kuvve-i imaniye ve ihlas hasletidir, ikinci sebebi cesaret-i fitriyedir.” (Kastamonu Lahikası, s.198)

Ve dava adamlığı. Dava adamında olması gereken iki şart: sadakat ve metanet! Ve metaneti sağlayacak olan insandaki iman kuvveti, hakiki ihlas ve fitratında yerleştirilmiş olan cesarettir.

Hz. Üstad'ın talebelerine sık sık sadakat yemini ettirmesinde muhakkak hikmetler vardı. Asrın imamı asrının hastalıklarını, zaafiyetlerini bilmiş ve tedbir yollarını göstermişti. Mesela Hücumat-ı Sitte'de hususan nur talebelerinin altı damardan avlanabileceğini ihtar etmiştir. Burada altı hastalıktan biri olan “korku” damarından bahsetmiş ve ehli dalaletin bu damardan istifade edip avlayabileceğini anlatmış. Herkesin farklı korkuları vardır; kimi can korkusu, kimi makam-mevki kaybetme korkusu. Ancak korkunun ecele faydası olmadığına göre kaybettiğini insan gözü önüne almalı ve bir tercih yapmalıdır. Ya elmas, ya cam parçası!

Örneğin iktidarı uğruna bir siyasetçi ülkeyi can ve mal tehlikesine sokabiliyorsa, yahut bir hoca makam ve maaşını kaybetmemek için milletin maneviyatını tehlikeye atabiliyorsa ya da insanların iman selameti uğruna “hayatını vakfeden” bir dava adamı makam, para, şöhret, hubbucah, enaniyet, kıskançlık, rekabet gibi bir takım zaafarla

hizmetini tehlikeye atıyorsa durum vahim demektir. Hz Üstad'ın ateşler saçan o beyanında; "ben cemiyetin iman selameti uğrunda dünyamı da feda ettim, ahretimi de. Gözümde ne cennet sevdası, ne cehennem korkusu. Milletin imanını selamette görürsem cehennemde yanmaya razıyım. Bedenim yanarken gönlüm gül gülistan olur" haykırışını, hissiyatını, gayeyi idealini hiç anlamamış demektir.

Bir de cesaret deyince işin hanımlar boyutu var. Ne demişti Hz Üstad: "Hatta erkeklerde iki güzel haslet olan cesaret ve sahavet kadınlarda bulunsa, bu emniyete ve sadakate zarar olduğu için ahlak-ı seyyiedendir, kötü haslet sayılır. Fakat kocasının vazifesi ona hazinedarlık ve sadakat değil belki himayet ve merhamet ve hürmettir..ilh." Buradan da anlaşıldığı üzere bahsi geçen kadındaki cesaretin kötü kısmı kocasına karşı olan cesarettir. Yani karı-koca mabeynindeki cesaret ve sadakattir. Yoksa dini hukukunu müdafa ya da davasını savunmadaki cesareti değildir. Zira paragraf; "kadın öyle değil, kocasını inhisar altına alamaz.. ilh" şeklinde devam eder. Yani konu tamamen kadın ve kocası arasındaki hukuktan bahseder. (Lemalar, s. 458-59)

Demek ki davası, vatani, milleti, dini değerleri uğrunda cesaret herkes için ahlaki hasenedendir. Eğer öyle olmasa "Nene Hatunlar" misali kahraman kadınlar olmazdı. Ve Hz Üstad'ın, hanımlara "şefkat kahramanı" demesi onların, içinde şefkat bulunan kahramanlık ve cesaret duygusundan ileri gelmektedir. Ve cihad-ı manevide nice erkekler hanımlardan geri kalmıştır.

Bir misal: Fatih Sultan Mehmed.. "Ya İstanbul beni alır, ya ben İstanbul'u!" demişti. Bu kararlılığı ve cesareti ona iki şey kazandırdı: birincisi Efendimiz (asm)'nin övgü ve beşaretini, ikincisi İstanbul'u! Bu hikâyenin bilinen kısmı. Bir de bilinmeyen bir kısmı ya da çok az bilinen biri daha vardır: Ulubatlı Hasan! Bedenine saplanan nice oka aldırılmadan bayrağı kalenin surlarına dikmiş ve son nefesini bu uğurda vermişti. İşte cesaret, şecaat! Bu bir davanın insicamıydı.

Kaleler bitmedi. Kaleler kıyamete kadar devam ediyor. Ve Zübeyir Ağabey'in dediği gibi; "kaleler fedailer istiyor. Her nasılsa sende, bende feda olacaktık." Belki olduk! Bu son kale.. bu kalede fedai olmak zor iş. Bu kalede belki ölmek var! Bu kalede fedai olacaksan, kaybedecek hiçbir şeyin olmayacak. Bu kalede fedai olacaksan; para-pul, makam-mevki, şan-şöhret, rekabet, enaniyet, kıskançlık ve hatta cennet gibi beklentilerin olmayacak. Fedai olmak, fedakâr olmayı ve hatta Hz Üstad'ın mesleği olan "azami feragat mesleğini" gerektirir. Abarttığımı düşünebilirsiniz. Zübeyir Ağabey' in mektubunu okuyan anlar ki "bu yol kıldan ince, kılıçtan keskinmiş!"

Allah bizi sırat-ı müstakimde istikamet ve sadakat üzere hakiki dava adamlarından eylesin vesselam! Amin Amin Amin..

Yıldız FIRTINA

26 Eylül 2015, Cumartesi